

தற்காலப் தமிழ் பெண் கவிஞர்களின் படைப்புகளில் இல்லறப் பெண்கள்மீது வல்லடி

ந. சித்ரா ^அ, *, சு. ஜெயசீலா ^அ

^அ தமிழ்த்துறை, அரசு மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, (பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைவுப் பெற்றது), ஒரத்தநாடு-614625 தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Violence on Domesticity Women in Creations of Present-day Women Poets

N. Chitra ^a, S. Jayaseela ^{a,*}

^a Department of Tamil, Government Arts and Science College for Women, (Affiliated to Bharathidasan University), Orathanadu-614625, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
drjevasheela2017@gmail.com

Received: 01-08-2022
Revised: 03-10-2022
Accepted: 24-10-2022
Published: 08-12-2022

ABSTRACT

Birth of human is a gift and that is why Auvaiyar says that giving birth as human being is a gift and it is rare. Both men and women are important in worldly life. Relationships are the main reason for the ups and downs in a society. In the beginning matriarchal society developed and later patriarchal society started and after this woman are not given equal freedom. Today's world view women as an object who does all the household duties. Women are controlled by men. This runs like a formula that men to rule and women to nurture. Even today there are many beliefs like woman was created using a man's rib, lord Easen gave half of his boy to create a woman. The article discusses about women's responsibility of maintaining a home, bearing children, marital violence, family violence and in addition it describes how a woman can get her freedom and how she can be equally treated.

Keywords: Domesticity Violence, Gender Equality, Marital Violence, Women Empowerment, Women Struggles, Women Slave

முன்னுரை

சங்க இலக்கியங்களில் “குடி” என்னும் சொல்லே குடும்பத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாக இடம்பெற்றுள்ளது. இச்சொல் குலம், குடிமக்கள், குடிமகள், குடியிருப்பு என்னும் பொருள்களுடன் குடும்பம் என்னும் பொருளிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. மிக அரிதாக வீடு என்னும் பொருளில் குடி என்ற சொல் இடம்பெற்றுள்ளது. இக்குடிகளில் பல்வேறு நிலைகளில் பெண்கள் வாழ்ந்தனர். ‘இல்லற மல்லது நல்லற மன்று’ என்று கொன்றைவேந்தன் குறிப்பிடும் மனையாளோடு கூடி செய்யும் இல்லறமே நல்லறமாகும். கணவன், மனைவி, பெற்றோர், குழந்தைகள் என உருவாகிய குடும்ப அமைப்புகள் இணைந்து சமூகமாகிறது. இல்லற வாழ்வில் அன்பு, அரவணைப்பு முதலானவை வழங்குவன உறவுகளாகும்.

திறமிக்க தகுதியுடைய இல்லத் தலைவியினை பெற்ற இல்லமே நல்லில்லமாக அமைதல் கூடும் என்று வள்ளுவர் பெருந்தகை குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆண், பெண் இயைந்து வாழுகின்ற வாழ்வியல் முக்கியத்துவத்தினை உணர்த்தும் வகையில்,

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை

பண்பும் பயனும் அது”

எனும் குறள் காணப்படுகிறது (Palanidasan, 2017). இதற்கு, இல்வாழ்க்கையானது மனைவி மக்கள் முதலானவர்கள்பால் அன்பும் பிறர்க்குதவும் அறமும் உடையதானால் அவ்வாழ்க்கை உயர்ந்த தன்மையும் சிறந்த பயனும் உடையதாகும் (Palanidasan, 2017).

என உரை கூறப்படுகிறது, வள்ளுவர் கூற்றின்படி வாழ்வியலை மேற்கொள்ள முயற்சித்தாலும் அத்தகைய வாழ்வில் ஆண் மிகைத் தலைமைப் பண்பு உடையவராகத் திகழ்வது, காலம் காலமாகப் பெண் குடும்பம் என்ற கூண்டில் கிளியென சிறைப்பட்டு தவிக்கிறாள். இத்தகைய பெண் மீது நிகழ்த்தப்படும் வல்லடி என்ற சொல்லிற்கு பலவந்தம், கொடுமை என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றன. பலவந்தத் தாக்கமாக இல்லறச் சிக்கல்களை முழுமுதற் பொருள் களமாகக் கொண்டு பெண் படைப்பாளிகளின் படைப்புகளினின்று இக்கட்டுரையில் ஆராயப்படுகிறது (Kazhaga Pulavar Kulu, 2017).

பெண்ணடிமை

பெண்களின் வாழ்க்கை ஆண்களைச் சார்ந்து இருக்க வேண்டிய முறையில் குடும்ப அமைப்பில் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பெண் நிலைகள் குறித்து தமிழ்மொழியில் முதல் நூல் என்று பலராலும் போற்றப்படுகின்ற ‘தொல்காப்பியம்’ இலக்கியப் பிரியர்கள் பெரிதாக கொண்டாடப்படுகின்ற தொல்காப்பியர் தான் இயற்றிய தொல்காப்பிய பொருளதிகார களவியல் பகுதி ஏழாவது சூத்திரத்தில்,

“பெருமையும் உரனும் ஆடுஉ மேன”

அதாவது திறமையும் புகழும் ஆண்களுக்கு மட்டுமே உரியது என்கிறார் (Subramaniam, 1998). மேலும் அதே அதிகாரத்தில்,

“தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முன் கிளத்தல்

எண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லைப்”

என்றும்,

“தற்புகழ் கிளவி கிழவன் முன்கிழத்தல்

எத்திறத்தானும் கிழத்திக் கில்லை

முற்பட வகுத்த இரண்டலங் கடையே”

என்று ஒருவன் தனது ஆசையை நாணம் விட்டுக் கணவன்முன் உணர்த்துவதற்கும் பேசுவதற்கும் மனைவி என்ற நிலையில் உரிமையில்லை. தன்னை உயர்த்திக் கணவன் முன்னிலையிலும், பேசுவதற்கு மனைவிக்கு உரிமையில்லை எனத் திட்டவாட்டமாகக் கூறுகிறார். மேலும் (Subramaniam, 1998),

“அச்சம் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்

நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப”

தொடர் நிலையாகத் தொல்காப்பியர் கூறும் பெண்களுக்கான இலக்கணமாகும் (Subramaniam, 1998). ஒரு ஆண் மகனை பெண் நேரடியாகப் பார்க்க (எதிர்பட) நிற்கக் கூடாது. மறைந்து நின்று பார்க்க வேண்டும். அதிகம் பேசிவிடக் கூடாது, சிரிப்பதுக்கூட அளவாக அடக்கமாகச் சிரிக்க வேண்டும் என்பதனை,

“மறைந்து அவள் கண்டால் தற்காட்டுதல்

நிறைந்த காதலிற் சொல் எதிர் மலுங்கள்

வழிபாடு மறுத்தல் மறுத்தெதிர் கோடல்

பழிதீர் முறுவல் சிறிதே தோன்றல்”

தான் மறைந்து நின்று தலைவனைக் காணல், தன்னை அவனுக்குக் காட்டல், நிறைந்த காதலில் கணவன் பேசும் போது தான் பேச இயலாது நின்றல், அவன் தன்னை இரத்தலை மறுத்தல், மறுத்தப் பின்பு அவனை ஏற்றுக் கொள்ளல் என ஐந்து நிலைகளில் பெண்களின் நிலையினைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Subramaniyan, 1998).

சமுதாயத்தின் கட்டமைவு கூறுகள் யாவும் பெண் மீதே சுமத்தப்படுகின்றன. ஆண்வழிச் சமூகம் சுமத்தியுள்ள பண்பாட்டுக் கூறுகளைப் பின்பற்றுவவர்களை ஒழுக்கமானவர்கள் என்றும், அப்பண்பாட்டு நெறிமுறைகளில் இருந்து விலகிச் செல்பவர்கள் ஒழுக்கம் கெட்டவர்கள் என்றும், கற்பு கோட்பாட்டின்வழி சமூகமானது. பல மதிப்பீடுகளை உருவாக்கி வைத்திருக்கின்றன. ஆண்வழிச் சமூகத்தால் முன்வைக்கப்படும் பெண்கள் குறித்த இப்பார்வையானது இலக்கியத் தளத்திலும் படிந்திருக்கிறது. இலக்கிய தளம் முழுமையும் ஆண்களின் ஆளுமைக்கு உட்பட்டு இருந்த காரணத்தால் ஆண்கள் மேலான ஆதிக்கத்தை செலுத்தி வந்துள்ளனர். ஆண் உருவாக்கியுள்ள படைப்புகளில் பெண் பற்றிய கருத்தாடல்களும், படைப்புகளும், பாத்திரங்களும் முதலான ஆண் சார்ந்தவைகளாகவே அமையப் பெற்றன.

“ஆண்கள் படைத்துள்ள படைப்புகளில் பெண் குறித்தான மதிப்பீடுகள்” பற்றி ஆய்வு நிகழ்த்திய மேரி எல்மான் (Mary Eltmann) எழுதிய “பெண் பற்றிய சிந்தனை” என்ற நூலில் ஆண்கள் படைத்துள்ள படைப்புகளில் பெண்கள் என்போர் அடங்கிப் போகும் குணமுடையவளாக (Positivity), உருவமற்றவர்களாக (Formlessness), மன உளைச்சலுக்கு ஆட்பட்டவராக (instability), கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டவளாக (Confinement) முதலிய நிலைகளில் முரண்பட்ட குணமுடையவர்களாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

சமூகம் பண்பாடு, அரசியல் மற்றும் தனிப்பட்ட தூழல் என்று எல்லா நிலைகளிலும் ஆண் மேலாதிக்கம் வேரூன்றி இருப்பதன் காரணமாக அவர்கள் படைத்த இலக்கியங்களிலும் அதற்கும் விதிவிலக்காக அமையவில்லை என்று கூறிய மேரி எல்மான் கருத்தினை எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது (Prema, 2001).

பெண் சக்தி

“சாதுமிரண்டால் காடு கொள்ளாது” என்ற பழமொழிக்கு இணங்க புதுமைப் பெண்களின் சக்தி எவ்வாறு அமையும் என்பதனை பாரதியார் பெண்களை சக்தியின் வடிவமாகக் கண்டார். பெண் அடிமைப்பட்ட காலச் சூழல்களைப் பேசிய காலமெல்லாம் வியப்பிற்குரியது.

“மாட்டை யடித்து வசக்கதித் தெருவினில்

மாட்டும் வழக்கத்தைக் கொண்டு வந்தே

வீட்டினில் எம்மிடங் காட்ட வந்தார் - அதை

வெட்டி விட்டோமென்று கும்மியடி”

பெண்களின் போராட்ட முறைகள் குறித்து ஆண்கள் கூறுவதிலும் அதனைப் பெண்களே எடுத்துக் கூறுவது அவர்களின் அளவற்ற சக்தி, வலிமை, மன உறுதி முதலியன அறிந்து கொள்ளப்படுகிறது (Bharathiar, 2002).

பெண் நீக்கமற நிறைபவள், உலக உயிர்களுக்குத் தோற்றுவாயாகத் திகழ்பவள், அவளுக்குள்ளும் ஆசை, கனவு, எதிர்பார்ப்பு அனைத்தும் உண்டு. அவளது உணர்வு நிலைகளை சமுதாயம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதனை,

“பெண் என்றால்

அவள் ஓர் ஆறு

இங்கு இருப்பாள்

அங்கு இருப்பாள்

இல்லாது போவாள்”

என்று கவிஞர் பெண்மையின் அளவற்ற சக்தியினை எடுத்துக்காட்ட முனைவதுடன், உயிர்கள் பெருக உருவாக நிலைபெறக் காரணமாக இருப்பவள். அவளே இவ்வுலகின் அளவற்ற சக்தி உடையவள் பெண் என்பதைத் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார் (Leena Meenashi, 2013).

திருமண வன்முறை

ஆண், பெண் ஆகிய இருவரும் சமூகத்தில் ஒழுக்கநெறி தவறி விடக்கூடாது என்பதற்காக நண்பர்கள், உற்றார், உறவினர்கள் முன்னிலையில் இயைந்து அவர்களை தனிக்குடும்ப அமைப்பினை ஏற்படுத்த மேற்கொள்ளப்பட்ட முறை “திருமணமாகும்”. மனத்தால் இணைந்த இரு மனங்கள் தன்வழித் தோன்றலுக்கும், சமூகத்தில் அங்கீகாரம் பெறுவதற்கும் திருமணங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. இத்தகைய திருமண நிகழ்வு நாடும் முழுவதும் ஒரே நிலையில் நடைபெறுவதில்லை. சாதி, மதம், காலச்சூழல்கள் முதலிய அடிப்படையில் நிகழ்கின்றன. இம்முறையில் நடைபெறும் திருமணங்களைத் தொல்காப்பியர் இரண்டு நூற்பாக்களில் கூறியுள்ளார். முதலில் கூறுவது,

“கற்பு எனப்படுவது கரணமொடு புணரக்

கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”

என வரும் கற்பியல் முதல் நூற்பா விளக்கம் வருமாறு: கற்பு என்று கூறப்பெறுவது (Subramaniyan, 1998), திருமணச் சடங்குடன் பொருந்தி கொள்வதற்குரிய மரபினையுடைய தலைவன், தலைவியைக் கொடுப்பதற்குரிய மரபினையுடையோர் கொடுப்பக் கொள்வது எனவும்

“கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே

புணர்ந்துடன் போகிற காலை யான”

பெற்றோர் மறுக்கும் இடத்தும் தலைவன், தலைவியுடன் உடன்போக்கு சென்றவிடத்து கொடுத்தற்கு அரிய உறவினர்கள் அன்றியும் சடங்குகளுடன் கூடிய திருமணம் நடைபெறுகிறது என்ற பதிவு தொல்காப்பியம் கற்பியல் 2 ஆம் நூற்பாவழி காட்டப்படுகிறது (Subramaniyan, 1998).

பெற்றோர் தம் பெண் பிள்ளைகளிடம், திருமண வயதினை எட்டிய பெரும்பாலோரிடத்துத் திருமணத்தைப் பற்றிய எந்தவொரு சூழ்நிலையிலும் சம்மதமும் விருப்பமும் கேட்பதில்லை. இதில், ஆண்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட சுதந்திரம்கூட பெண்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. திருமணம் என்ற சடங்குகளால் அப்பெண்ணின் எல்லாவித கனவுகளும் மனத்தின் ஊடாக எரிக்கப்படுகிறது. ஆண்களால் தனித்து வாழ்தல் இயலாது. அவர்களுக்கு பணிவிடைகள் செய்திடவும், அடிமைகளாக வாழ்ந்திடவும் பெண் வர்க்கத்தினை “மணம்” என்ற கூண்டில் அடைக்க முற்படுகின்றனர். இதனைப் பெரியார்,

பெண்களை ஆண்கள் அடிமையாகக் கொள்வது என்பதைத் தவிர, வேறு ஒன்றுமே அதில் இல்லை. அவ்வடிமைத்தனத்தை மறைத்தும் பெண்களை ஏமாற்றுவதற்கே சடங்கு முதலியவைகள் செய்யப்படுவதோடு அவ்வித கல்யாணத்திற்குத் தெய்வீகக் கல்யாணம் என்பதாக ஒரு அர்த்தமற்ற போலிப் பெயரையும் கொடுத்துப் பெண்களை வஞ்சிக்கின்றோம் (Periyar, 1932).

என்று உலகக் கண்ணோட்டத்தில் பெண்கள் திருமணத்தின்வழி எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்களில் ஒன்றாகக் காட்டியுள்ளார். இவ்வாறான திருமண நிகழ்வு பெண்களின் மனத்துள் எத்தகைய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகிறது என்பதனை புதுக்கவிஞர்,

“பெற்றோரின்

கவுரவக் கயிறுகள்

மறுபரிசீலனையின்றி

தூக்கிலிட்டது

என் ஆசைகளை”

பெற்றோர்களின் கௌரவத்திற்காகப் பெண் விருப்பங்கள் எதுவென அறியப்படா நிலையில் அப்பெண்ணின் கனவுகள் மறுபரிசீலினை இன்றி இறந்துபடுகின்றன. திருமண நிகழ்வானது ஒரு பெண் சார்ந்து நடைபெறுதல் இல்லை. மேன்மேலும் அவர்களை ஒடுக்கி அடிமை என்ற கூண்டில் அடைக்கப்படும் நிலையாக உணரச் செய்கிறது (Vijay, Ponnusamy, 2012).

இல்லற வன்முறை

பெண் எல்லா பருவ நிலைகளிலும் அவள் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்கள் ஏராளம். பெண் தன் பிறந்த வீட்டிலும், புகுந்த வீட்டிலும் எண்ணற்றத் துன்பங்களை எதிர்கொள்பவளாக இருக்கிறாள். சிறுவயது முதல் குடும்பத்தில் பெற்றோர்கள் கட்டுப்பாட்டுடன் வளர்க்கப்படுகிறாள். திருமணமான பின் மனைவி என்ற நிலையில் குடும்ப முன்னேற்றத்திற்காகத் தன்னை எல்லாவற்றுக்கும் அர்ப்பணித்துக் கொள்ளும் தன்மையினைப்,

“பண்பாட்டுக் கூண்டுக்குள்

அடைக்கப்பட்டேன்

இனி

பழகிக் கொள்ள வேண்டியதுதான்

வாழ்க்கை

சர்க்களில்”

என்ற கவிதைத் தொடர்கள் நடைமுறை எதார்த்தச் செயல் காட்டப்படுகிறது. இல்லறம் நடத்தும் பக்குவம் இல்லாத இளம் வயதுகளில் மணம் செய்து வைத்தல், அதன் வழியாக அவள் படும் துன்ப நிலைகளை இவ்வாறாக பதிவு செய்துள்ளார் (Vijay, Ponnusamy, 2012).

பதினெட்டு வயது நிரம்பும் முன்பாகத் திருமணம் நிகழ்த்தி அவர்களது சுய ஆளுமை வளர்ச்சிக்குத் தடையாகவும், குடும்ப சுகமைகளைத் தாங்கிக் கொள்ள மட்டுமே மிகுதியாக பயன்படுத்தப்படுகிறார்கள். பெண்களைப் புகழ்கின்ற ஆண்களின் வித்தை வார்த்தைகளும் சமூகத்தில் அடிமைப்படுத்துபவர்களின் வார்த்தைகளும் பெண்களுக்கு நன்மை செய்வதற்குப் பதிலாகத் தீமையை விளைவிப்பதாகத்,

“தேனைப் பூசி திறவியல் என்னும்

வினை அறுத்திடும் வேல்கள் என்றும்

சுலபமாய் விற்பனார்

ஒன்றை உச்சரித்துப் பார்த்தேன்

அதே அழகிய பண்பாட்டு வெங்காயம்”

என்று எழுதுகிறார். வீட்டிலேயே இருக்க வேண்டும் வெளியில் செல்லுதல் கூடாது. கல்வி மறுப்பு, விருப்பம் இல்லா திருமணம், வன்முறை, வலி முதலிய இயல்பாகப் பழமையில் ஊறியவர்கள் எவரும் பெண்களை முன்னேற விடுவதும் இல்லை பெண்களால் தாங்கள் அடையும் நன்மைகளை இழக்க விரும்புவதும் இல்லை. காலங்காலமாகப் பழமைவாதப் போக்குகளின் மூலம் அடிமைப்படுத்தவே முயலும் நிலை உணர்த்தப்படுகிறது (Kanali Vijayalakshmi, 2017).

“சில காதல்களை அங்கீகரித்த போது

நிரகாரித்த போது

தேவிடியா என்றழைக்கப்படுவதற்கான

காரணங்களின்”

பெற்றோர் ஆண் பிள்ளைக்குக் கொடுக்கும் மதிப்பு எதனையும் பெண்ணுக்குக் கொடுப்பது இல்லை. விவரம் அறியா பருவத்தில் கடுமையான, தவறான பொருளுடைய வார்த்தைகளைப் பெண்ணுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கி விடுகிறார்கள். உள்ளாடை போடாமல் வெளியே சென்றது, பள்ளியில் இருந்து காலதாமதமாக வீடு வந்தது, தீயில் பாத்திரம் கருகியதும், காதல் கண்டபோது, இழந்த போது, முடிவுகள் தன்னிச்சையாக எடுத்த போது “தேவிடியா” அழைக்கப்படுவதற்கான நிலைகள் உருவானதாக லீனா மணிமேகலை குறிப்பிட்டுள்ளார். வன்சொல்லாகிய ‘தேவிடியாள்’ - விபச்சாரி ஆங்கிலத்தில் whore prostitute என்று பொருள் தரும் கழகத் தமிழ் அகராதி தகுதியற்ற வழக்குச் சொல் என விளக்குகிறது பதிவிட்டுள்ளார் (Leena Meenashi, 2013).

பெண்ணுக்கு எதிரான மனநிலை அடக்குமுறையின் வாயிலாகக் குடும்பத்தில் உள்ள பெண்களுக்கு பழகிப் போனதே. இத்தகைய சொற்களை எல்லாம் பயன்படுத்தப்பட்டதன் காரணம் என்பதை இவ்வரிகள் மிக நுட்பமாகச் சுட்டிக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இஃது பெரும்பாலும் பொருளாதார நிலை அடிநிலையில் வாழ்பவர்களின் சொல்லாகக் கருதப்படுகிறது.

பெண்கள் அன்றாடப் பணிகளை எல்லாம் முடித்து படுக்கை அறைக்குள்ளாக ஒவ்வொரு நாளும் மென்மேலும் பல துன்பங்களை எதிர்கொள்கிறார்கள். தனக்கும் கணவருக்குமான பிணக்குகள் இருந்த போதும் இயல்பானத் தோற்றத்துடன் சொல்லும் அவள் மேல் கூர்மையாகக் காயப்படுத்தப்படுவது தவிர்க்க இயலாத ஒன்று என்பதை,

“நேர்கோடாகப் படுக்கையில் கிடக்கும் போது

சரஸ்வதி மீது நிகழ்த்தப்படும்

எந்திரத்தன்மையான வன்முறையும்

சனாதன அடக்குமுறையும்”

ஆண், பெண் சேர்க்கை என்பது வெற்று உடல் சேர்க்கை அல்ல. அது மனம் ஒத்து நிகழ்வதாகும். ஆனால் குடும்ப வாழ்வில் பெண் எதிர்கொள்ளும் வன்முறைகள் அவள் மனமானது கலவியில் ஈடுபடுவதில்லை. பெண்களை ஒரு இயந்திரமாக பார்க்கப்படுவதை பதிவிட்டுள்ளார் (Andal Priyadarshini, 2013).

“பெண் ஆயிரம் கனவுகள் சுமந்து பயணித்தாலும் தாய், தந்தை, கணவன் என,

சட்டாம் பிள்ளையாய் அம்மா

சிதைக் காவலராய் அப்பா

சிலுவையின் ஆண் தகர்ந்து வந்தால்

கையில் தாலிக்கையிற்றோடு கணவன்”

பெண்களை தாய் கைக்குள்ளாக, வளர்க்கப்படுவதும், காவலாகத் தந்தை இருப்பதும் இந்நிலை கடந்து சுதந்திர வானில் பறக்க நினைத்தால் கையில் தாலியுடன் கணவன் நிற்கும் பெண்ணின் அவல நிலையினை கனிமொழி பதிவிட்டுள்ளார் (Kanimozhi, 1995).

பண்பாட்டுக் கூண்டுக்குள் சிறைப்பட்ட தலைமுறையினர் திருமண நிகழ்வில், புதுமணல் பரப்புதல், வண்ணம் தீட்டுதல் போல்வன திருமண முன் ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுவதால் அடிக்கப்பட்ட வண்ணத்துடன் எழுதப்பட்ட அவளது கனவுகளும் அழிக்கப்படுவதையும், வீட்டின் விட்டத்தில் சொறுகி வைத்த கனவின் ஏடுகளும் நிறம் மாற்றப்படுவதையும், கனவுகள் சிதைக்கப்பட்ட நிலையினைத் தன் படைப்பில் வெளிக்கொணர்ந்திருக்கிறார்.

மனைவி என்ற உறவு நிலையில் குடும்ப முன்னேற்றத்திற்காக ஒரு பெண் தன்னையே அர்ப்பணித்துக் கொண்டு சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தவாறு குடும்பம் நடத்தும் பக்குவம் உடையவளாகத் திகழ வேண்டிய சூழல் உள்ளது. இத்தகைய திறம் மாறாத இளம் வயதுகளில் மணம் செய்து வைத்தல் என்பது கொடுஞ்செயல்களாக அமைகின்றன. பெண்ணை இளம் வயதில் திருமணம் வாழ்விற்குள் தள்ளப்பட்டு அவர்களுடைய வளர்ச்சிக்குத் தடைக்கல்களாகக் குடும்பச் சூழலைத் தாங்கும் ஒரு சூழலாகக் கல்லாகவும் ஆண்களின் விருப்பத்தோடு மட்டுமே நிகழும் இணை விளைச்சல், சாராய நெடி, வெண் சுருட்டு, பீடிப்புகை போன்றவற்றையும் அவள் சகித்துக் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்த நிலைக்குத் தள்ளப்படுவதை கனிமொழி,

“தவிர்க்க இயலாத அழைப்பு

சாராய நெடியுடன் சுடுதீயால் நெஞ்சழுத்த

திணறலோடு மூச்சுகள் விடுபடும்”

என்றெழுதுகிறார் (Kanimozhi, 2003). மேலும், பெற்றோர் விருப்பத்திற்கு இணங்கி சுயவிருப்பமின்றி திருமணம் செய்து கொள்கிற பெண்கள் இல்லற வாழ்வில் சந்தித்த ஏமாற்றங்கள் பற்றிக் கூறுவதாக,

“நண்பனாய் இரு கணவனே!

என் தேடல்கள் எதுவென

தெரிந்து கொள்ளாமல்

புடவை கொடுத்து புணர்ந்திருக்கிறாய்

என் எதிர்பார்ப்புகள் உணரத் தெரியாமல்

நகைகள் கொடுத்து நகைத்திருக்கிறாய்”

பெண்ணின் அறிவார்ந்த அங்கீகாரத்தை மறுத்து அலங்கார பதுமைகளாக நினைத்து செயல்படும் ஆண்களின் வக்கிரச் செயல்பாட்டினை சாடும் பொருட்டாக பெண்ணொருத்தியின் உள்ளக் குமுறலை அவளின் மொழியாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆண் தன்னுடைய வக்கிரச் செயலால் மனைவி மீது அளவற்ற அன்பு செய்வதாகக் கூறி, அவனது காம இச்சைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் பொருட்டு ஆடை ஆபரணங்கள் வழங்கி அவளை ஓர் அலங்காரப் பொம்மையாகக் கருதப்படும் பெண்ணின் நிலை காட்டப்பட்டிருக்கிறது (Vijay, Ponnusamy, 2012).

அச்சம், மடந்தையை உடைத்தெறியும் பெண்ணின் குரலாகப் பின்வரும் கவிதை அமையப் பெற்றிருக்கிறது. பெண் ஆணுக்காக வளர்க்கப்பட்டு, தயாராக்கப்படுவதை வெறுத்த கனிமொழி தனது கவிதைகளில்,

“புருவம் செப்பனிடப்பட்டது

உடலின் உயிர்மயிர் நீக்கப்பட்டது

முகம் பொலிவூட்டப்பட்டது

காலில் கோலம் போட்டது

நடுங்கும் என் கைகளைப் பிடித்து

யாரோ அழைத்து சென்றார்கள்” (Kanimozhi, 2003)

நரபலி கொடுக்க ஆலயத்தின் முன்பாக மாலையிட்டு அலங்காரம் செய்து அழைத்து செல்லும் கால்நடையென பெண்களை ஆண்களின் போக பொருளென அழைத்துச் செல்லப்படும் பெண் நிலையினை,

“முன்னொரு கால நாளில்

முகம் உடையவளாக இருந்திருக்கிறாள்

இன்றைய தேதியில்

சொந்த முகவரி

இல்லாதவளாயிருக்கிறாள்”

இளம் பருவம் முதலாகத் தனக்கென ஒரு முகம் அடையாளம் கொண்டவள். வயது ஏற ஏற அவளது ஆசைகள் அதிகரித்த நிலையில் வேறு ஒரு முகத்துடன் இருப்பவளாக மீனாட்சி வருத்தமுறப் பதிவிட்டுள்ளார் (Leena Meenashi, 2014).

கணவன், மனைவி உறவு நிலையில் இடையிடையே வரப்பெறும் கருத்து முரண்களால் இருவரிடையில் வழக்குகள் வருகிறது என்றால் அதன் முழு ஏற்புடைய கருத்து ஆண்களின் வாதகமாகவே அமைகின்றன. இருவரிடையே வரும் ஊடல்கள் நிகழும் பட்சத்தில் இரவு வந்ததும் சண்டை சச்சரவுகளை ஆண்கள் சாதாரணமாக மறந்தும் பெண்ணை ஆயத்தப்படுத்தி காம நுகர்ச்சிக்காகப் பெண்களை ஆண்கள் அணுகும் முறையினை,

“எப்படியும் நமக்கென்ற இறுமாப்பில்

காயங்களுக்கு மருந்தெனச் சுண்ணாம்புடன்

தூண்களில் இழுத்து கட்டி

சௌகரியமான வலியில்லா சாட்டையடிக்காக”

பெண் தானே என்ற ஏளனம், நம்மை விட்டு எங்கு சென்றுவிட நேரிடும் நமக்கானவள் என்று ஆண் கர்வத்திற்கு பெண் அடிபணிவதையும், அடிமைப்படுத்தும் நிலையும் உணர்த்தப்படுகிறது (Kanimozhi, 2003). இவ்வாறாக, ஆண்களின் பிடிக்குள் பெண் சிறைப்பட்டுக் கிடக்கும் நிலையினை கவிஞர்,

“அறிமுகம்கூட இல்லாத

ஓர் உடலுக்குள் புகுத்தப்பட்டேன்

தலையில்

கையில்

உடலெங்கும் பாரங்கள்”

தந்தையின் விருப்பத்திற்காகச் சிறிதும் அறிமுகம், விருப்பம் இல்லாத வாழ்க்கைக்குள் தன்னைப் புதைந்துக் கொள்ளும் அவல நிலையின் கொடுமையினை ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார் (Kanimozhi, 2003).

பாலின சமத்துவம்

பழங்காலத்தில் ஆண், பெண் சமமாக மதிக்கப்பட்டனர். பெண்களுக்கான உரிமைகள் கொடுக்கப்பட்டது. இருப்பினும் முந்தைய களப்பிரர் காலத்தில் பெண் அடிமைத்தனம் இருந்துள்ளது. நீதி இலக்கியங்களில் மது அருந்தக்கூடாது என்கிற கொள்கையின் அடிப்படையில் இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டன. சங்க கால மக்கள் அறிந்தமையால் விருந்து நிகழ்ச்சிகளில் “கள்” எனப்படும் “தேறல்” மிக முக்கியப் பங்காக இருந்தது. விருந்து ஒன்றில் அதியமான் ஒளவையாருக்கு “கள்” அருந்த கொடுக்கின்ற செய்தியை,

“சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே

பெரியகட் பெறினே

யாம் பாடத்தான் மகிழ்தன்று மன்னே

சிறுசோற் றாறு நனிபல காத்தன் மன்னே”

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிறிய அளவு கள் கிடைத்தால் அனைவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுப்பார். ஆண், பெண் இருவருமே இணைந்து “கள்” அருந்தும் பழக்கத்தினை மேற்கொண்டதாகச் சங்க கால மக்களின் விருந்தோம்பல் முறைகளின் வாயிலாக, ஆண், பெண் சமநிலை உணரமுடிகிறது (Balasubramanian, 2004).

காலங்கள் எவ்வளவு முன்னேற்றம் அடைந்தாலும் பெண்களுக்கான முன்னெடுப்புகள் என்பதே இல்லை என்பது வருத்தமளிக்கிறது. இன்றையச் சூழல் வரை பெண்கள் எல்லா நிலைகளிலும் ஆண்களுக்கு அடிமையான நிலைகளிலே பெண்கள் இருப்பது வருத்தமுறச் செய்கிறது. இந்நிலை மாற,

“பாரதியே

நீ மறுபடியும்

பிறந்து வா

பெண்ணின் கனவுகள் மெய்ப்பட

உன் கனவுகள் நனவாக”

என்று கவிஞர் பாரதியைத் துணைக்கு அழைக்கப்படும் உயர்ந்த நோக்கு புலப்படுகிறது (Selvakumari, 2005). எத்தனை பாரதி வந்தாலும் எழுச்சிகள் தோன்றினாலும் பெண்களுக்கான விடுதலை என்பது கேள்விக்குறியாகவே உள்ளது என்பதனை,

“ஓயாத வேலை

மீளாத கவலை

கூலிகளாய்ப் பெண்கள்

வேடிக்கை பார்த்துப்

பழகிப்போன ஆண்வர்க்கம்”

மேற்கண்ட வரிகள் வழியாக பெண் சுதந்திரம் கிடைக்கப் பெற்ற நிலைகளின் வாயிலாக, இன்றுவரை ஆண்களின் பிடிக்குள் பெண்கள் சிக்குண்டு கொடுஞ்செயல்களுக்கு ஆட்படும் நிலையினை தம்படைப்பின்வழி அறியச்செய்கிறார் (Selvakumari, 2005).

முடிவுரை

சமகால பெண் கவிஞர்கள், தம் படைப்புகளில் பெண் சார்ந்த இன்னல்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். தற்காலச் சூழல்களில் பெண்கள் ஆண்களுக்கு இணையாக வாழத் தொடங்கியுள்ளனர் என்றாலும் அவர்களுக்கான முழு சுதந்திரம் கிடைக்கப் பெறவில்லை. கருத்து சுதந்திரமின்மை, இல்லறச் சிக்கல்கள், சமூகத்தில் பெண் என்ற அலட்சியப் போக்கு தொடர்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. பெண் தன்னைத் துன்புறுத்துவோர் தந்தை, கணவன், மகன் என உள்ளிட்டோர் யாராக இருப்பினும் துணிந்து தன்னைச் சார்ந்து நிகழும் இன்னல்களுக்கு போராட முன்வர வேண்டும். நம்பிக்கை கைக்கொண்டு, அச்சம் தவிர்த்து, வீரம் பூண்டு, பெண்கள் எல்லோரும் காலம் காலமாக நிகழ்ந்து வரக்கூடிய பெண்ணடிமைத்தனம் களைய, துணிவுப் பெற்று செயலாற்ற வேண்டும். பெண்கள் முழுமையான விடியல் பெறுதல் வேண்டும் என்ற நோக்கில் பெண் படைப்பாளர்கள் பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்காக வலியுறுத்தப்பட்டாலும், இன்றையச் சூழல்களில் அத்தகைய முன்னேற்றங்களும், உரிமைகளும் பெண்களுக்கு முழுவதுமாகக் கிடைக்கப் பெற்றனவா? என்ற கேள்விக்கு விடை அறியா வண்ணம் நம்மை வருத்தமுறச் செய்கின்றன.

References

- Andal Priyadarshini, (2013) Saraswathin Ayutha Ezhuthu, Kumaran Pathippagam, Chennai, India.
- Balasubramanian, K.V. (2004) Purananooru, New Century Book House, Chennai, India.
- Bharathiar, (2002) Bharathiar Kavithaikal, Sri Annandham Nilaiyam, Chennai, India.
- Kanali Vijayalakshmi, (2017) Pal(il) Muran, Poovrasi Pathippagam, Chennai, India.
- Kanimozhi, (1995) Karuvurai vasanai, Thirumugal Nilaiyam, Chennai, India.
- Kanimozhi, (2003) Agathinai, Thirumugal Nilaiyam, Chennai, India.
- Kazhaga Pulavar Kulu, (1964) Kazha tamil agarathi, Kazhaga veeliyeedu, Chennai, India.
- Leena Meenashi, (2013) Andharangakanni, Kavuppattarai, Chennai, India.
- Palanidasan, (2017) Thirukkural, Kala printers, Sivakasi, Chennai, India.
- Periyar, (1932) Penn enn Adimaiyanal, Naansey Pathippagam, Chennai, India.
- Prema, R., (2001) Penniyam, Tamil Puthagaalaiyam, Chennai, India.
- Selvakumari, J. (2005) Penniyam Pesukiran, New Century Book House, Chennai, India.
- Subramanian, S.V. (1998) Thokappiyam Thelivurai, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.
- Vijay, Vasi, Ponnusamy, (2012) Konjam nattar tamil uraikal (kondrai vendhaan 3). Tamilmaan Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License